

ПОНЕДІЛОК

Низка незрозумілих подій, які сталися в нашій школі, почалася зі зникнення скелета з кабінету біології.

Я розумію, що це лише скелет, а ви очікуєте на труп. Адже в детективних історіях він має бути. Я прочитав усі книжки про детективів у шкільній бібліотеці й знайшов там багато трупів. Мене це трохи занепокоїло. Я подзвонив до школи детективів і запитав, чи завжди обов'язково має бути труп. Принагідно сказав, що мрію стати детективом. Я навіть розслідував кілька таємничих справ, однак це були загублені ключі, поцуплені троянди, зниклий кіт. Жоден труп мені ще не траплявся, а кіт насправді знайшовся сам. Бо це було так: я йшов...

Пані, що взяла слухавку в школі детективів, перебила мене на півслові.

– Які в тебе оцінки з хімії? – запитала вона.

Вона явно хотіла заскочити мене зненацька, проте в початковій школі хімії немає, тому їй не вдалося збити мене з пантелику.

– Я ще не вчу хімію.

Добре, що вона не спитала про математику, бо з математики оцінки в мене, на жаль, не найкращі. Але це дивний предмет: людина рахує й рахує, а тоді отримує неправильну відповідь.

Пані сказала, що оскільки я ще такий юний, у мене все попереду: і хімія, і школа детективів, і труп. Також вона додала, що не кожен детектив починає кар'єру із трупа. На власний труп треба заслужити. Спочатку трапляються дрібні справи, і їм теж слід радіти.

У моєму випадку із самого початку був скелет, хоч це не означає, що розгадування таємниці його зникнення видалося легким і приємним. Потім додалася ковбаса, яка невідомим чином випарувалася з нашого холодильника, а врешті ми вскочили в таку халепу, що я вже не розумів, хто кого вистежує й чому. Аж наприкінці ломиголовка (тобто ряд подій, пов'язаних зі скелетом і не лише) виявилася простішою, ніж я думав, але кожна загадка здається простою після розгадки. До того значно гірше! Тоді зазвичай нічого не ясно, а зібрана детективом інформація нагадує дурдом-веселку.

Дуже мені ця фраза подобається: «Дурдом-веселка». Вона взялася з того, що в нашій школі зробили ремонт і пофарбували стіни у веселі кольори: оранжевий, червоний, зелений, синій і рожевий. А наша сусідка, пані Касандра, яку насправді звать Кристина (і вона професійна ворожка!), сказала, що наша школа скидається на дурдом-веселку. Моя мама колись зробила собі такий дурдом-веселку на голові й не попередила тата, а він її не впізнав на вулиці. Випадок (Касандра сказала б, що це доля) зіштовхнув їх саме тоді, коли мама поверталася з перукарні. Тато навіть не пригальмував, ба навіть гірше – він в'їхав у калюжу й забризкав маму. Після цього інциденту вигляд у неї був ну просто дурдом-веселка. Мабуть, краще не повторювати, що вона сказала татові...

Ага, мої батьки не мають нічого спільного зі шкільними подіями, тож дарма я про них згадав. Так чи сяк, у мене двоє батьків і кілька сусідів. У будинку навпроти живе Бартек і його старший брат Ясь, що вчиться в нашій школі, але не в моєму класі, а в 6-В. Оце й усе. Наша вулиця зветься Короткою, а паралельна до неї – Довгою, хоч вони однакової довжини. Дурдом-веселка, хіба ні?

А тепер я повернуся до подій у школі.

Перший урок у понеділок – математика, тож від самого ранку я відчував неприємний клубок